Mauleverergåtan

(THE MAULEVERER MURDERS)

af

A. C. FOX—DAVIES

(Forts. fr. föreg. nr.)

ÅTERTONDE KAPITTLET

Andtligen frikänd.

Utan ett rop eller en suck endast veke Anthonys kropp ihop i en slapp hög på stolen och föll sakta framstupa ned på golfvet, under det att blodet sipprade ifrån öfverstens anskte från såret, som revolvern hade gjort. Tempest kunde aldrig säga hvad det var för en makt, som hade hållit honom orörlig. Fruktan var det på hedersord icke, det visste han, utan snarare det beharskande och fascinerande i kvinnans sinnesstämning och vilja. Hon hade vackt hans hatvan och beundran, där hon hade stått som en hämnande furie med förbannelserna strömmande från läpparna; och nu stod hon och stödde sig mot dörren, med flämtande bröst och hätfiga, tunga andedrag. Räckande ut handen efter en karaff på en bylfé bredvid slog hon själf i ett halft dricksglas konjak och tömde den oblandad. Denna prosaiska hvardagshandling brakte Tempest åter till sans. Han tog upp nyckeln, läste upp dörren och bad hofmästaren telefonera efter läkare och polis och sedan genast gå ut och skaffa någon öfverhetsperson.

Kvinnans upphetsning svalnade, och snart som reaktionen. Någon sorg hade hon icke och lätsade ingen, men efter några snyftningar började hon gråta stilla och tårarna strömmade utför hennes kinder. Om några ögonblick kom polisen. Tempest, som öfverlämnade henne åt polisen, fordrade dock ovillkorligen, att hon skulle stanna, tills magistratspersonen kom, inför hvilken hennes bekännelse ned skrefs och undertecknades. Då man satte handbojor på henne, brast hon ut i ett hysteriskt gapskratt. "Era narr", sade hon, "hur snart kunna ni rannsaka mig? Innan dess är jag död. Gå till doktor Forsyth, så få ni höra. Han sade mig i eftermiddag, att jag inte skulle lefva fjorton dagar till." Och åter brast hon ut i skratt.

Ett par läkare hade anländt, och Tempest lämnade öfverste Mauleverer och hans döda son i deras hander. Då han gick till hallen, kom Dennis Yardley rusande uppför trappan och gick utan att yttra ett ord till Tempest rätt på sin medhjälpare. "Fega usling!" sade han och fällde karlen till marken med ett knytnäfslag. Karlen reste sig utan ett ord stapplande upp och stod skamsen inför sin principal, som slog honom på nytt med en vild vrede, som han syntes absolut ur stånd att beharska. Karlen föll ned sanslös, och Yardley skyndade vidare och lät honom ligga där.

Tempest, med den undertecknade och bevittnade bekännelsen på flickan, åkte raskt till underhuset och gick genom korridorerna till inrikesministerns lokal. Efter en kort redogörelse för sitt samtal med hertiginnan denna eftermiddag, hvarvid hon identifierat den person, han sökte, som sin kammarjungfru, talade Tempest äfven om, hur han anländt till öfverste Mauleverer under samtalet mellan kammarjungfrun och öfversten, och han berättade om det sorgliga slutet. Ministern läste noga igenom bekännelsen och bestyrkte magistratspersonens underskrift.

"Man kan inte kalla det här en till fällighet, Tempest, det är inte någon tillfällighet, ty mycket däraf var alldeles för omsorgsfullt planlagt och vittnesmålen alltigenom sanna. Jag kan inte se, hvar domare och jury rakade på villovägar med dessa vittnesmål, men det måste vara något fullkomligt på tok med vårt system, då en oskyldig kan två gånger fällas för brott, som hon icke haft något att skaffa med."

"Kära vän, tror du inte jag känner det? Jag har praktiserat som jurist i öfver tjugu år, och du känner mitt rykte i domstolarna. Jag har två gånger försvarat denna kvinna och båda gångerna vetat, att hon var absolut oskyldig, men likafullt båda gångerna misslyckats. Jag känner som om jag aldrig mer vågar ta på mig ansvaret att försvara en person, anklagad för ett dylikt brott. Hur snart kan du handla på grund af bekännelsen."

"Ja, skedde det med lakttagande af alla formaliteter, så skulle jag val under vanliga förhållanden handla i morgon och sedan försätta henne i frihet; men", tillade han med ett barskt leende, "jag tar gärna ansvaret på mig — du kan få hertiginnan fri i afton, om du så önskar. Jag skulle tro, att dina bemödanden i denna sak förtjäna det. Du skall få ett bref från mig till fängelsedirektören med bemyndigande att genast försätta henne i frihet, och jag skall meddela honom, att de officiella papperen komma i morgon. Det formliga frikännandet följer sedan, så snart jag kan få Kungens underskrift; det kommer inte att dröja mer än ett par dagar. I alla händelser skall hvad som måste göras ske ofördröjligen. Om du vill slå dig ned fem minuter, så skall jag skrifva brefvet."

Tempest satt en stund och tänkte, då han frågade:

"Får jag begagna din telefon?"

"Ja visst."

Han ringde upp grefvinnan Varigny, och sade till henne:

"Vi ha nu lyckats utforska hemligheten. Hon har undertecknat en bekännelse. Jag begifver mig nu till fängelset, för att få hertiginnan försatt i frihet. Vill ni göra henne en stor tjänst?"

"Ja visst, om jag kan. Hvad skulle det vara?"

"Jo, jag vet inte, hvart jag skall föra henne. Hon kan inte begå sig hem och möta alla sina hängrinande tjänare och vara ensam där; och jag vet inte någon vän till henne i London, som nu vill vara vid hennes sida. Ni känner hennes historia — sag, vill ni det?"

"Ja, naturligtvis. Hon skall komma hit och stanna hos mig. Kan jag inte få följa med er?"

"Ni är en ängel! Var vid Baker Street om en halftimme. Jag tänker just telefonera om ett extratåg. Och var snäll och låt er kammarjungfru lägga in litet klader för hennes räkning. Hon har nog inga — inga passande att resa i", rättade han sig hastigt.

Därpå ringde han upp Daily Tale och läste upp bekännelsen ord för ord i telefonen. Det var den enda tidning, som fick den. Därpå telefonerade Tempest till Great Central Railway och beställde ett extratåg, som skulle stå färdigt.

"Hvad hör jag!" sade ministern och såg upp, där han satt och höll på och förseglade brefvet. "Extratåg, jo jag tackar, jag!" Och ett leende lekte kring hans läppar.

"Ännu har jag väl ett så pass stort saldo i min bank, att det räcker till ett extratåg", sade Tempest.

Några timmar därefter voro de tre på väg tillbaka till staden, Vjera med sin arm slagen kring lifvet på hertiginnan. Denna gråt sakta. Lutande sig öfver mot Tempest fattade hon hans hand och tryckte den mellan sina.

"Ashley, hur skall jag nog kunna tacka er för allt hvad ni gjort för mig?"

En vecka därefter steg Tempest ur en droska på Cromwell Road utanför grefvinnan Varignys hus. Alltsedan den dag, då han och grefvinnan tillsammans förde hertiginnan hem från fängelset, hade han skrifvit och bedt henne om ett besök; men ännu hade hon ständigt afhojt det, tills han i dag fick ett telegram med anhållan om ett besök af honom. Han undrade, under det han gick upp, hvad hon skulle säga; han visste hvad han skulle säga henne.

Hon var ensam och väntade på honom. Tempest prövade ängsligt hennes ansikte, under det han tog honne i hand.

"Hvarför ville ni inte träffa mig? Har ni varit sjuk?"

"Nej, inte sjuk, men jag kunde inte träffa er eller någon annan. Jag har helt enkelt försökt att inte tänka på någonting — att äta, dricka och sofva. Att möta någons blick, hvem det an må vara, är en pina för mig. Min själ är vaken och slagen med blygsel. O, ni vet inte, hvad jag genomgått!"

Hennes blick såg jäktad ut, och Tempest märkte, hur ytterligt nedbruten den långa spänningen och öfverlämnandet af offentligheten hade gjort henne. Det var hvad han hade fruktat.

"Jag vet, men det är öfver nu — glöm inte det. Det kan aldrig mera komma igen. Kom och sitt ned och låt mig tala om några planer jag gjort upp."

Han förmådde henne att sitta ned i en soffa och staplade kuddar omkring henne.

"Jag bad er komma och hälsa på mig i dag", sade hon, "därför att jag aldrig kö matt få tacka er ordentligt för allt hvad ni gjort för mig. Jag har er att tacka för friheten och kanske för lifvet, det vet jag."

"Ja", medgaf Tempest allvarligt. "Och vet ni, Pauline, hade jag inte lyckats rädda ert lif, skulle jag ha skjutit mig för pannan. Jag kunde inte lefva och veta, att jag varit en alltför stor narr att kunna tria ens den kvinna, jag älskade."

Hertiginnan rodnade och syntes känan sig illa till mods.

"Ni får inte säga så", sade hon. "Men jag visste inte riktigt, förrän grefvinnan talade om det, hur hårdt ni arbetat för mig och hur svårt vittnesmålen talade mot mig. Jag förstod inte, hur mörkt allt var. Jag visste ju, ser ni, hela tiden, att jag var oskyldig."

"Det gjorde jag med! Och låt oss nu inte tala mera om den saken." Han lutade sig fram mot henne. "Jag önskar, att ni skall ge mig hvarje ögonblick, som återstår, för att jag må hjälpa er att glömma det, att utpläna allt. Jag önskar se era kära ögon leende igen, som de brukade. Kära, säg, vill ni bli min hustru nu?"

"Ni ber ännu en gång mig bli er hustru!" Hennes röst lät hård och klentrogen. "Har ni glömt hvad jag är? Att nu ingen kvinna bland mina bekanta vill känna mig längre? Att jag hädanefter är en paria, en förkastad varelse? Alla känna mitt ansikte! Jag vågar inte gå ut längre! Man skulle peka ut mig, man skulle säga: 'Där går hertiginnan, som dref omkring på gatorna!' O, min gud, hvilken skam — hvilken skam!"

Hon sprang upp och började gå fram och tillbaka i det långa rummet, med händerna knutna i en sinnesrörelse, som hon icke förmådde beharska. Tempest steg upp och gick sakta fram till henne och tog hennes händer i sina.

"Ni talar oförstånd. Hör på mig ett ögonblick. Vi skaffa oss licens och gifta oss genast och bosätta oss utomlands. Där känner ingen er, ni lägger bort er adliga titel, och själf kan jag inte smickra mig med, att mitt namn är världsberyktadt eller ens af europeisk ryktbarhet. Ingendera af oss har några band i England, ingenting, som kunde locka oss tillbaka hit. Vi söka upp den plats ni väljer, älskade, alla land äro lika för mig. Säkert kommer ingen af oss att ångra att ha lämnat det dystra England."

Hon var nu lugn och betraktade honom ett ögonblick.

"Och det är verkligen på fullt allvar ni åter ber mig bli er hustru, fastän ni vet hvad slut jag är? Ett yrke — hur går det med det?"

Tempest tvekade ett enda ögonblick, därpå kastade han hufvudet tillbaka och såg henne rätt i ansiktet.

"Gud skall veta, att jag älskat mitt yrke", sade han. "Men jag älskar er mera, Pauline, det andra må gå. Ekonomiskt betyder det intet, ty jag har tillräckligt ändå."

Hertiginnan vände sig bort och gömde ansiktet i sina händer på den stora kaminkransen. Tempest lade armen kring henne.

"Gråt inte, Pauline. Låt bara mig skota om allt, ni vet, att jag kan det."

Hon vände sig om med ögonen ännu fuktiga af tårar:

"Ack, jag vet, att ni skulle ordna allt på bästa sätt, jag vet det, och jag känner mig frestad, Ashley, åh, så frestad, att göra alldeles som ni säger och låta er sköta allt. Men jag är ännu inte nog själfvisk till detta. Jag kan inte förstöra ert lif, er lysande bana. Jag vet, att ni nu efter ert försvar af mig är den anseddaste advokat i England. Jag vill inte gifta mig med er, Ashley; jag reser min väg, det var till en del därför jag skickade efter er för att få ta afsked. Men jag tackar er, tackar er tusenfaldigt, för att ni velat skänka mig ert namn i stället för mitt eget okända."

Tempest fattade henne i armen, så att det gjorde ondt.

"Ni reser er väg! Hvart?"

"Jag reser till Moritanien."

"Grefvinnan har således..."

"Jag följer grefvinnan — hvart hon än går och hvad hon än företar sig. Det är det enda, som återstår mig, den enda tillflykt, som passar mig. Man har ju allmänt sagt, att jag var en revolutionär; när alla påstodo det inför domstolen, nästan trodde jag det själf, så verkligt lät det. Nåväl, jag skall låta dem få rätt. Hvad man sagt, att jag var, det vill jag nu bli. Vjera har gjort mycket; hon och jag tillsammans kunna göra mera. Och där till mina pengar, de bli en god hjälp."

"Pauline!" sade Tempest, och hans röst var ett rop. "Ni kan inte göra det — ni vågar inte göra det! Hvad skall slutet bli — hur blir slutet alltid? Tänk på det! Fängelse! Sibirien! Eller döden! Min gud, ni säger mig detta, och jag älskar er, Pauline! Jag ville offra min själ för att bespara er ett ögonblicks smärta! Ni får inte — ni får inte!" Han slog armarna kring henne. "Säg, att ni icke kommer att göra det!"

Hertiginnan kämpade icke, hela hennes gamal nervstyrka och viljekraft voro brutna, och hon syntes endast drifva med den starkaste strömen.

"Jag har lofvat", stönade hon — "jag har lofvat Vjera."

"Ni har inte rättighet att lofva — ni kunde inte. Har inte jag gjort mer för er än hon? Ert lif tillhör mig, mig — jag har räddat det åt er. Ni får inte kasta bort det!"

Han höll henne fast sluten i sina armar, och såg upp, då dörren öppnades. Grefvinnan Varigny kom in.

"Är Pauline sjuk, mister Tempest?"

Hon skyndade fram och drog den halft vanmäktiga Pauline ur hans armar i sina egna.

"Åh, jag ser, hon har talat om det för er."

"Ja, hon har talat om det", svarade Tempest kort och strängt. "Grefvinna, det är en syndig handling i gjort. Men ni tycks ha gjort den grundligt. Jag kom hit i eftermiddag för att be Pauline bli min hustru. Hon vet och ni vet också, att jag länge alskat henne. Om hon gifter sig med mig, så öfverger jag mitt yrke, och vi lämna England för att aldrig mera återvända hit. Hon skulle inte längre vara någon bekant person, som min hustru kunde hon skapa åt sig och jag skulle försöka skapa åt henne ett nytt lif, i hvilket det gamla kunde bli glömt. Pauline!" utropade han. "Betänk er ännu en gång."

Det var tyst i rummet. Grefvinnan Varigny drog sig sakta tillbaka med ett uttryck af deltagande förståelse och lämnade hertiginnan stående för sig själf mellan dem. Tempest sträckte ut armarna, med ansiktet förstördt af outhärdlig längtan, och hertiginnan blickade långsamt från den ena till den andra. Hennes läppar öppnades, men intet ljud kom. Tempest bröt tystnaden med ett vansinnigt rop:

"Välj mig, Pauline! O, för Guds skull, välj mig!"

Men hon vände sig om och klängde sig lidelsefullt fast vid grefvinnan.

"Vjera," utbrast hon, "säg honom, att jag måste följa dig."

Grefvinnan lade sakta armen kring henne och vände sig mot Tempest:

"Mister Tempest, jag kan ärligt säga er en sak, och det är, att jag önskar hon hade valt er. Men kan det skänka er någon tröst, så vet, att jag kommer att omhulda henne på bästa sätt."

Tempest stod orörlig. Det var som om något plötsligt hade sprungit sönder i hans hjärna, och han stod stilla och betraktade de två kvinnorna framför sig, så lika, båda så vackra. Den ena af dem älskade han högre än sitt lif, under flera månader hade hvarje hans tanke gällt henne, och efter denna dag skulle han aldrig återse henne.

"Jag tackar er", sade han dystert. "Det är en tröst för mig. Jag tror ni kommer att gör adet. Farväl, grefvinna!"

Han räckte henne handen; och hon satte sakta i en stol ned Pauline, som ännu slöt sig tätt till henne, hvarpå hon vände sig till Tempest och tog hans hand mellan sina.

"Farväl, mister Tempest! Försök att inte hata mig, därför att jag tar bort henne. Det är den enda medicin jag kan ge henne — nu. O, ni kan inte förstå, men jag förstår det, och det är den enda utvägen. Hon kunde icke älska er nu; framdeles — hvem vet?..." sade hon och rösten sjönk ned till en ifrig hviskning. "Låt mig bli hennes läkare; tro mig, jag både kan och vill det. Hon vill utsätta sig för faror tillsammans med mig. Jag kan inte bespara henne de farorna; men hon kommer att återvinna sitt gamla självförtroende. Hon kommer att bygga upp sitt eget lif på nytt, och säkert är det värdt något. Misströsta inte, misströsta inte!"

Tempest såg henne allvarligt i ögonen.

"Ni tror således..." började han.

"Jag tror ingenting", hviskade grefvinnan med ett leende. "Men jag tycker om er, mister Tempest och — ja; tappa inte modet! Vänta! Det är det enda jag kan säga er. Nej, det är en sak till. Jag hoppas af allt mitt hjärta, att Pauline en gång kommer att gifta sig med er. Jag kan inte önska henne en bättre lott. Men nu måste ni gå — ännu en gång, farväl!"

Tempest böjde sig ned och kysste den hand han höll.

"Tack!" sade han.

Grefvinnan gick fram till fönstret. Tempest föll på knä vid Paulines stol.

"Allt är godt och väl, älskade!" hviskade han. "Jag går min väg och skall inte besvära er längre. Men var viss om, var för evigt viss om, att jag inte glömmer er. Jag skall vänta, tålligt vänta, tills ni behöfver mig. Se på mig och säg farväl!"

Hon såg på honom, och Tempest märkte tveksamheten i hennes blick men var nog man att motstå den. Ty grefvinnan hade rätt!

"O, Ashley", sade hon, "jag är så ledsen!"

"Var nu inte ledsen längre, inte för min skull! Ännu en gång, älskade, älskade, farväl! Och för Guds skull, för min skull, var rädd om er."

Han såg sig om, då han kom till dörren.

Grefvinnan hade lämnat fönstret, hon hade slägit armen kring Pauline och talade mildt till henne. Tempest gick raskt utför trapporna och ut på gatan. En droska korde förbi, han ropade an den och åkte hem.

"Vänta — jo, jag tackar!" brummade han mot sin bild i den lilla droskspegeln. "Vänta! Min Gud, hon glömmer att jag är fyrtiofyra år!"

Vinden hven utefter The Front i Brighton, nu tom och odslig, under den ruskiga, dystra novembereftermiddagen. Sakta och med linkande steg gick en stackars orkeslös och förfallen karl och skötvarligt en rullstol på stenläggningen. I stolen satt en hvithårig figur, djäfrande, med dreglande mun och de handskbeklädda händerna pekande än hit, än dit.

En hurtig, välväxt flicka kom hastigt gående förbi och kastade en blick på mannen i rullstolen. Ett grin, djuriskt och fänigt i sitt fördärf, för därvid öfver den i rullstolen åkandes ansikte.

"Jenny", sade han och högt tog i flickan, "det var ett förbaskat långt väntande, men jag visste i alla fall, att du skulle komma. Låt oss nu smita från allihop och resa till London. Du vet, Jenny," tillade han beundrande, då flickan ryckte klädningen ur hans klor, "jag har alltid sagt, att du hade de vackraste benen på scenen."

Det mänskliga öket, som drog rullstolen, fnissade och sade, i det han vände stolen för att köra hem:

"Nu misstog ni er igen, öfverste, som ni gör för jämnan. Inte var det där eran Jenny, inte. Hvarför kan ni inte uppföra er som folk?"

Och han stretade sakta tillbaka utefter The Front.

SLUT.

ELM SHEET METAL WORKS
Tel. St. John 623. 20 Levis Street.
Elmwood, Winnipeg.
A. JOHNSTON, General manager.

Allting i plåtslageri och allmänt blecksläageriarbete.
Plåt till automobiler och värmeledningar en specialitet.
Värmeledningsarbete.
Tillfredsställelse garanteras.
Den enda skandinaviska verkstaden i Winnipeg.

ULL

Manitobas åkerbruksdepartement vill fungera som agent för Manitobas farmare och sälja deras fårs ull. Förlidet år sålde departementet ull för farmare till ett genomsnittspris af 26 4/5 cents per pund. Genom att gradera ullen och sälja den i stora kvantiteter blir departementet i stånd att göra goda försäljningar.

Cirkulär No. 33 (tryckt endast på engelska) meddelar detta års plan. Skrif (antingen på engelska eller edert eget språk) för ett exemplar af cirkuläret. Låt sedan någon, som kan läsa engelska, omtala, hvad som står i det.

VALENTINE WINKLER,
Minister of Agriculture for Manitoba.

ÄR NI SJUK?

Ryggvärk, ovanlig önskan att kasta vatten om natten, oro och smärtor i hjärtat, trött känsla, ovanlig mängd af dåligt skum i vattnet, irritering, het och torr hud, dålig aptit, kokande känslor, acid-bitter smak med belagd tunga om morgonen, huf vudvärk och neuralgia, halsbränna med dyspepsia, intensiv smärta i korsryggen vid plötslig oro, slemaktig afsattning efter vattenkastning, en myckenhet af blekt och mörkt färgadt vatten, sur mage, förlust af minnet, reumatism, rysningar och feber, vattusiktiga försvallningar. Sänd en dollar för försöksorder och intyg: Tjugufyra år i Winnipeg.

PROF. SUTTON,
229 Pacific Ave., Winnipeg, Man.

MALCOLM M. CHARLESON
ADVOKAT.
Dominion Bldg., Edmonton, Alta
Telefon 9207.
Det Kungl. norska vice konsulatet för Alberta

DR. J. BOULANGER
Post Graduate från Paris och London sjukhus. F. d. Kirurg Misericordia Maternity, Montreal
Genito-Urinary Diseases Laboratorium
Kontor och bostad:
10011 Jasper Ave., Edmonton, Alta.
Nästa dörr till Yale Hotel
Telefon 1032.

JACKSON BROS.
Juvelerare och diamanthandlare.
9962 Jasper Ave., E., Edmonton, Alta
Telefon 1747.
Klockor, slipadt glas, porslin, silfversaker, konstnärliga artiklar, skrifmaterialier etc. Giftermålslicense utfärdas.
Speciell uppmärksamhet gifvas post orderkunder. Ur- och juvelreparation

TANDLÄKARE
DR. FRANK HUGHES
(Förut i Galt, Ont.)
Suite 10 & 11 Credit Fencier Bldg
Telefon 2287 Edmonton, Alta.

ROYAL OAK HOTEL
(Första klass hotell).
CHAS. GUSTAFSON, ägare & mgr.
281—283 Market Street, Winnipeg
Phone Garry 2252.
AFGIFTER:—Per dag (en person) $1.50. Speciella afgifter för stadiga kunder. Måltider 35c. Rum och fru kost $1.00.

Occidental Hotel.
D. & N. EIPSTEIN & CO
Förstklassiga rum och finaste matservering
Hör. af Main St. & Logan Ave
TELEFON 1688.

Abingdon Hotel
7—9—11 Abingdon Square
New York, N. Y.
Ledande hotell för skandinaviska resanden med alla modärna förbättringar för andra och tredje klassens passagerare.
Rekommenderadt af de främsta ångbåtslinjerna.
Passagerare mötas på järnvägsstationen vid deras ankomst till New York.

Se Washington D. C.
FÖRENTA STATERNAS HUFVUDSTAD,
På eder resa till
Gamla landet
Biljetter öfver Pennsylvania Lines öfver Chicago till New York gå öfver Washington, D. C., till samma pris som direkt väg och tillåta 10 dagars uppehåll i Förenta Staternas hufvudstad, äfven på andra punkter.
Efterfråga hos den lokale biljettförsäljaren biljetter öfver Pennsylvania Lines; eller för vidare upplysningar adressera W. E. BLACHLEY, District Passenger Agent, WINNIPEG, MANITOBA.

ALBERTA.
FRITT LAND FÖR SETTLAREN.
Utmärkta tillfällen för hemsökaren.
EN KALLELSE FÖR MÄN.

Provinsen Alberta önskar man att taga värfning i landtbrukskrekryternas armé för att uppodla jorden. Den behöfver man att öka produktionen af dess fodoämnen för att föda soldaterna vid fronten och sådana, som äro i behof hemma; man, som icke äro radda att arbeta och finansiellt i stånd att väl bruka de många acres, som vänta på utveckling i vår stora provins. Då våra soldater kallas att kämpa hemma eller utomlands, måste de födas, och deras föda måste komma från jorden.
CHARLES S. HOTCHKISS,
Chief Publicity Commissioner
DEPARTMENT OF AGRICULTURE,
EDMONTON, ALBERTA.

Viktig underrättelse för farmare.
Pängar att låna mot säkerhet af första inteckning till lägsta gangse ränta på väl upparbetade farmar i Manitoba, Saskatchewan och Alberta.
Pängarna erhållas genast, om säkerheten är god.
Ägare, som bo på sina farmar och behöfva finansiell hjalp för att vidare förbättra sin egendom, äro inbjudna att skrifva till
C. ANDERSON,
Mortgage Broker
312 Kennedy Building (midt emot Eaton's),
Portage Avenue, WINNIPEG, MAN.
Svensk, norsk och dansk korrespondens.

SKANDINAVER
SOM VILJA SLÅ ETT SLAG FÖR CANADAS SAK, SLUT EDER TILL
223rd CANADIAN SCANDINAVIAN Overseas Battalion
Skrif för upplysningar till
Öfverstelöjtnant O. Albrechtsen,
Kommenderande officer
1004 Union Trust Building
WINNIPEG.
Den canadensiske soldaten är den bäst aflönade soldaten i världen. Tänk på det!
DET ÄR CANADAS FRAMTID SAKEN GÄLLER.

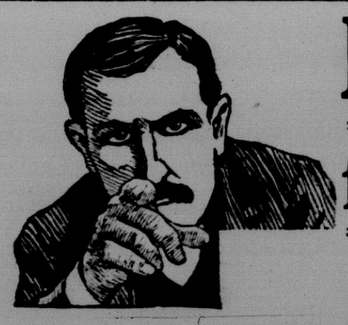

Pänning-försendelse
Kursen på skandinaviska pängar har nu gått upp, och vi äro i stånd att gifva kr. 3.60 pa dollarn för mindre belopp — för större belopp gifves speciell kurs. För upplysningar hänvänd eder till oss.

Försändelseomkostnaderna äro:

För belopp upp till $10.00—$ .25	För belopp upp till $50.00—$1.00
För belopp upp till $25.00—$ .50	För belopp upp till $75.00—$1.50
För belopp upp till $35.00—$ .75	För belopp upp till 100.00—$2.00

Nu är tiden inne att sända biljett till släktingar och vänner i gamla landet.
VI SÄLJA BILJETTER FRÅN SVERIGE, NORGE OCH DANMARK TILL HVILKEN SOM HÄLST PLATS I CANADA.
Vi äro speciella agenter för NORSKA AMERIKA-LINJEN och SKANDINAVISKA AMERIKA-LINJEN.
Skrif till oss för upplysningar.

P. M. Dahl S. S. Agency
325 Logan Ave. Winnipeg Man.